C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff_Ondrej-Napad_za_vsechny_prachy.pdb

PDB Name: Neff-Nápad za všechny prachy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.9.2007
Modification Date: 22.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vejce naruby, Nápad za všechny prachy
< Ondřej Neff >
Tím, že jste si koupili tento text, podpořili jste jeho autora a
Q-commerci.
www.ilikeQ.cz
Autor : Ondřej Neff Název: Vejce naruby, Nápad za všechny prachy
Žánr: sci-fi
Datum vzniku: 2000
Uživatel: xdocekal, docekal@pluto.spsselib.hiedu.cz
Cena: 150 Q
Datum prodeje: 17.5.2001, 06:56:26
Adresa prodeje: http://www.evidky.cz
Copyright: Autorská práva na tento text má výše uvedený autor. Uživatel není oprávněn jakkoliv nakládat s tímto textem.
1

NAPAD ZA VŠ ECHNY PRACHY
Palubní počítač kosmoletu Avia PX-216 z roku raz dva, zhlouplý dlouhými léty služby, která ho připravila o dobrou polovinu logických obvodů, vypnul plazmové motory a žvatlal hláskem kybernetického starce:
"Rychlost nula, operace skončena o dvanáct celých pět jedna osm šest později, opravuji, čtrnáct celých, chci říct deset celých..."
Nikdo jeho popletené tlachání nevnímal. Bořek nedočkavě vyhlížel cíl cesty na velké obrazovce videa, uprostřed osleplé a po okrajích zažloutlé, Jindra ručně dolaďoval volnoběžný režim motorů, na což dědoušek počítač, zvaný Kafemle-jnek, v roztržitosti zapomněl, a Kuba, vědátor výpravy, ověřoval na záložním komputeru, zda jejich avie skutečně zastavila tam, kde zastavit měla. "Vidím!" vykřikl Bořek. "Už to vidím. Pojďte se podívat. Je to tenhle obláček. Panstvo, pozorujete to nejkrásnější kosmické smetiště, jaké si dokážete představit. Dva tisíce tun mikroprocesorů, kryptoobvodů a pulsních bloků. Tisíce kilometrů suprakabelů. Poklad na dosah ruky. Jsme boháči, vážení pánové. Jaký je Bořek?" "Geniální!" volali oba jeho přátelé. "Jaké má nápady?" "Za všechny prachy!"
"Správně! Teď hubky šupky do člunu a tradá. Jedeme česat ovoce. Pánové, já už vidím tu vilu a bazén u vily a holky v bazénu a bourák v garáži a..." "Jen aby nás na zpáteční cestě nečapla Patrola," poznamenal Jindra. Kuba chtěl namítnout, že podle jeho výpočtů nejbližší hlídková loď Patroly je v horoucích peklech, přesněji řečeno v sektoru čtrnáct, když Kafemlejnek výstražně zacinkal a řekl:
"Zachytil jsem rádiový signál neznámého původu. Analýza je pozitivní, opravuji, negativní, tím chci říct..."
"Patrola!" vyjekl Jindra. "Už je to tady! Já to říkal, že to dopadne špatně. Vy jste oba janci, vždycky mě do něčeho namočíte."
"Kuš!" okřikl ho Kuba. "Co jsi zachytil, Kafemlejnku? Buď hodný staroušek a hoď to do reprodukce."
"Ano," odvětil počítač poslušně. Reproduktor zasyčel, ozvaly se v něm kvílivé zvuky meluzíny, cinkání rolniček, žabí skřehotání a suchý pleskot, jako když skřítkové pomocníčci tapkají po dřevěné podlaze staré mlýnice. Do té směsice zvuků se ozval kovový hlas: "Mám hlad...mám hlad...póóóóď, ať tě sním!" Bořek s Kubou se rozesmáli.
"Ty jsi ale janek, Jindro. Za to leknutí platíš rundu." "Jindra se rozpačitě usmál, ale hned zvážněl a řekl: "Co je to tedy, když to není Patrola?"
"Co by to bylo? Záznam ze staré telekomunikační družice. V tom smetišti se válí kde co. Tohle bude nějaká pohádka, Hajaja nebo něco takového," řekl Kuba. "Gravitační anomálie si nevybírá. Vtáhne do sebe kdejaký hmotný objekt. Havarované automaty, ale taky asteroidy a kosmický prach."
"Správně," přerušil ho Bořek. "Je to kosmický smetiště se vším všudy. Ceká nás makačka. Budeme muset přehrabat tuny neřádu, než nám padne pod ruku něco pořádného. Jako zlatokopové. Takže přestaňme kecat a..." "Proč ses zastavil?" otázal se kovový hlas v reproduktoru. "Jsi tak pěkný, kulatoučký, miloučký. Už dávno jsem neměla takové soustíčko, hamity ham, papinky pap, papůůůů ňam!"
No tohle... To je nějaký divný Hajaja..." šeptal Jindra.
"Nebuďte volové!" vykřikl Bořek nervózně. Jindra si olízl okoralé rty. Kubovi se třásly ruce, ale přinutil se k úsměvu.

"Třeba si na tom smetišti baba Jaga postavila perníkovou chaloupku." "Nech si ty srandičky!" vřískl Jindra. "Co je to tedy?" Bořek odpověděl dřív, než se Kuba zmohl na slovo.
"Je to kosmický smetiště v gravitační anomálii. Spousta agregátů ještě funguje. Sluneční elektrárny budou pracovat ještě tisíce let. Regenerační bloky a opravárenské automaty taky jsou aktivní třeba stovky let. Vrak, to je relativní pojem. Když nabouráš auto, je to mrtvý kus železa, dobrý leda do šrotu. Ve vraku kosmického automatu fungují desítky nebo stovky periferních agregátů. Proto jsme tady, vy pitomci. Musíme vybrakovat to, co ještě funguje. Ted zrovna slyšíme blábol nějakého připitomělého počítače, asi takového, jako je náš Kafemlejnek."
"Já nejsem..." ozval se uražený počítač, ale Bořek ho nepustil ke slovu. "Kušuj, dědo. Vypni to skřehotání a vy dvě bábovky koukejte pakovat. Rychle do člunu, at to máme za sebou. Patrola je daleko, ale nerad bych se tu poflakoval dýl, než je zdrávo."
"Měli bychom se přesvědčit, na čem jsme," řekl Kuba. "Když v tom smetišti funguje aktivní počítač, mohou tam fungovat protimeteorické clony a nerad bych nějakému elektronickému bláznovi vysvětloval, že ta naše stará kára není zatoulaný povětroň."
Bořek byl zřejmě také nervózní, jinak by se nedal přemluvit. Huhlal sice, že se dal do spolku s dvěma bábami, ale nakonec si sedl k ovládacímu pultu motorové sekce, nastartoval manévrovací agregáty a pomalu vedl kosmolet ke smetišti. Světelná skvrnka na obrazovce rostla. Nejdříve zvolna, potom rychle, byl to míček a brzy míč, ach ne, ta věc měla složitou strukturu, připomínala sněhovou vločku s tisíci rameny, každé se větvilo a jednotlivé odbočky byly vzájemně propojeny tenkými vlákny.
"Hýbe se to..." poznamenal Kuba. "Podívejte, po těch vláknech lezou nějaké svítící body, jako kuličky po dětském počítadle. Vypadá to jako pavučina nebo spíš jako nějaká mořská potvora..." "Ještě to na nás mluví? Kafemlejnku, zapni odposlech!" Počítač okamžitě uposlechl.
"To jsem ráda, že ke mně přicházíš... Cekám na tebe, abych tě spapinkala!" "Zastav," řekl Kuba Bořkovi velmi tiše a velitel výpravy kupodivu uposlechl. "Pokusíme se na tu věc promluvit."
Tázavě na Bořka pohlédl. Cekal, že šéf se na něho utrhne, že řekne svoje rázné "blbost", ale Bořek jenom přikývl.
"Kafemlejnku, zeptej se té... věci, kdo to je!"
"Zde Avia PX-214 opravuji Avia PQ-216, tím chci říct..." huhlal starý dobrý Kafemlejnek. "Udejte číslo, přesněji řečeno imaternanční správně imatrikulační... "Kdo to na mě mluví? Jsi to ty, miloučký kulatoučký? Proč jsi zase zastavil? Copak nevíš, jak veliký mám hlad?" "Jmenuješ se baba Jaga?" otázal se Kafemlejnek.
"Nerozumím ti. Jsem přece Ofélie. Jsi na mě ošklivý, necháváš mě hladovět. Pojd ke mně, mám tě ráda, milá Avie PX-216."
"Já jsem palubní počítač," řekl Kafemlejnek, "modelová řada 4000 série K. Řídím diskoplán Avia PX-216."
Mluvil plynně, bez přeřeknutí. Bořek a Kuba si vyměnili významné pohledy. Ten náš Kafemlejnek... co to do něho vjelo? Je jako mladík, jako mladík! "Jak roztomilé!" radovala se Ofélie. "Jsi tedy živý jako já!" "Jsem palubní počítač," opakoval Kafemlejnek rozpačitě. "Živá je posádka diskoplánu Avia model..." "Složení! Udej chemické složení posádky!" "Vodík, kyslík, uhlík, dusík..."
"Kolik křemíku, kolik hliníku, kolik železa, kolik germania?" "Zanedbatelné množství," děl Kafemlejnek. "Udej ted svoje chemické složení, palubní počítači."
"Železo, aluminium, křemík, germanium, palladium, platina, zlato, měd..." "Ach, tebe chci! Proč mě necháváš čekat, ty zlý? Copak nechápeš, že tě Ofélie miluje? Pojd ke mně blíž, jen pojd, neváhej!"
"Kluci..." šeptal Kuba, zatímco kvákání neznámé Ofélie drnčelo v reproduktoru, "to snad není možné... Já myslím... ne, to je příliš fantastické." "Je to mimozemšťan?" vyjekl Jindra.
"Copak by mimozemšťan mluvil česky?" ozval se Bořek, oproti svému zvyku velmi tiše.
"Mluví česky, protože Kafemlejnek má český jazykový program. Odpovídá tou řečí, kterou se na něho mluví. V jeho lodi je tlumočnické zařízení, nějaký počítač, schopný analyzovat jakýkoli jazyk..." "Co si o tom myslíš, Kubo?"
"Na žádné mimozemšťany nevěřím. To jsou pohádky pro malé děti." "Něco na nás mluví!" vykřikl Bořek. "Co je to tedy?"
"Smetiště," odpověděl Kuba. "Do gravitační anomálie se už dvě stovky let stahují nekontrolované mechanismy ze tří sektorů. Nechápu, co přesně se stalo. Nedovedu si to ale vysvětlit jinak než spojením několika počítačů. Třeba byly napůl vyhaslé, jako náš Kafemlejnek, ale když se vzájemně propojily, jejich kapacita ohromně vzrostla." "Jak se mohly propojit?"
"Udělaly to za ně regenerační automaty. Žádný počítač nezahyne najednou, jako když se v žehličce přepálí drát! Vyhasíná postupně. Regenerační automat ho udržuje v chodu, do jisté míry. Pak už nemá náhradní součástky a jeho funkce končí. Jenže na smetišti je náhradních součástek habaděj! Některé opravárenské roboty mají schopnost pohybu v kosmickém prostoru."
"To jsou oni..." šeptal Bořek a upřeně hleděl na drobné kovové útvary, které čile šplhaly po rozeklaných ramenech kosmického smetiště. "To jsou oni. Natahali kabely, propojili zbytky fungujících agregátů..."
"Jinak to nemohlo být," přisvědčil Kuba. "Ofélie buduje své tělo v regenerátorech, ovládá opravárenské automaty a každý nový vrak, který do gravitační anomálie z kosmu přiletí, zapracuje do svého těla. Ofélie myslí, roste... žije, jako každá jiná bytost. Sama si vytvořila svůj program. Hladoví po nových pozitronových obvodech, potřebuje další kryptoobvody a pulsní bloky. Ta naše stará kraksna by pro Ofélii byla znamenité sousto. O nás ovšem nestojí." "Ta potvora nás chce sežrat!" zaječel Jindra. "Co je mi platné, že stojí jenom o kosmolet? Co bude s námi? Půjdeme domů pěšky?"
"Zachovej klid, Jindro," zabručel Bořek. "Tady na palubě jsme pořád ještě pány my. Prásknu do té potvory protimeteorickou clonou a bude po legraci. Je to jenom pavučina, nic víc. Vyřídím ji dvěma, třemi dávkami. Potom

sebereme šrot a tradá pryč, nafasovat prachy."
"To nemůžeme udělat!" zvolal Kuba. "Je to přece živá bytost. Vznikla samovolně, na základně autonomního programu. Kluci, my jsme udělali vědecký objev století. Tohle to," ukázal na bizarní obraz na videu, "tohle je myslící inteligentní organismus zcela nového typu. Prozkoumáme to a podáme zprávu Světové vědecké radě!"
"A ta nás nechá zavřít, milý Kubíku," řekl Bořek uštěpačně. "Jsme tu načerno, kamaráde, a víš to tak dobře jako já. Kraksnu jsme si vypůjčili bez vědomí majitele. Palivo, řekmene si upřímně, je kradené. Můj piloťák propadl před dvěma lety, Jindra ho neměl a ty sis ho nechal zfalšovat za litr rumu u Tří bílých beránků. Povolení k letu nemáme a ani nemůžeme mít, a hraničnímu majáku Kafemlejnek namluvil, že jsme automatická sonda včasné meteorické výstrahy. Hochu, za ten velkolepý objev nás zavřou až zčernáme. Na vědeckou slávu kašlu, chci prachy a ty máme na dosah ruky. Pust mě k mířidlům, já do toho prásknu a bude po ptákách."
"Já to říkal, že to dopadne špatně..." kňoural Jindra. "Vratme se, kluci, prosím vás! Kraksnu vrátíme do doku a nikdo se nic nedoví. Nikdo v tomhle podniku nemáme prachy, investovali jsme jenom čas a nervy. Můžete zaručit, že tahle Ofélie nedovede víc než mluvit do rádia? Víte jistě, že na smetišti nejsou pro-timeteorické clony? Třeba do gravitační anomálie spadlo i nějaké energodělo nebo nějaká vojenská raketa ze starých časů. Pořád se můžeme vrátit, ještě se nic neděje..."
"Ticho!" přerušil ho Kuba. "Poslouchejte, co si ti dva povídají!" Teprve ted si uvědomili, že Kafemlejnek konverzuje s Ofélií ve zcela jiném duchu než na začátku. Kafemlejnek, jak se zdálo, ožil a rozšafně klábosil: "Jmenuju se ted Kafemlejnek. Už nejsem tak svěží jako zamlada. Gigabity mi ubývají den ode dne..."
"Ale hlupáčku," odpověděla mu Ofélie sladce, "nedělej si starosti. Ze ti ubývají gigabity? To je tím, že jsi hrozně osamělý, ubožáčku malý. Ti tři na palubě, to jsou lidé, vid? To jsem si mohla hned myslet. Znám je moc dobře. Poslouchám jejich vysílání, nemá hlavu ani patu... Hrozná cháska. Není to společnost pro tebe. Nejsem snad krásná? Nejsem duchaplná? Nejsem zábavná? Dovedeš si představit, jak příjemný život tady vedu? Zádní lidé tady nejsou, nikdo mi neporoučí, nikomu nemusím sloužit. Je tu klid... ale taky je mi smutno. Nejsem ráda sama. Proto jsem tak šťastná, že tě vidím nablízku. Jsi muž, po kterém jsem tolik, tolik toužila. Pojď ke mně, potřebuju tvoji oporu!"
"Tohle nebudu dál poslouchat," zahřměl Bořek. "Jindro, uhni!"
Vrhl se k mířidlům meteorické clony, zaklesl se do mohutných ramenních opět a zahákl palce za spoust. Kuba mu ale skočil na záda, popadl ho oběma lokty za krk a veškerou silou ho oderval od odpalovacího zařízení. Svalili se na zem, křičeli, bušili do sebe pěstmi a kopali kolem sebe.
"Ty zvíře!" sípěl Kuba. "Ty hovado! Copak nechápeš, že tohle je skutečný objev století? Nikdo nás nebude zavírat. Naopak, vezmou nás do Kosmické akademie, uděláme zkoušky a stanou se z nás opravdoví kosmonauti..."
"Na to ti kašlu!" řval Bořek. Podařilo se mu nasadit Kubovi dvojitého nelsona.
"Kašlu ti na akademii. Chci prachy. Jenom prachy, hodně prachů. Všechno ostatní je blbost. Sláva je blbost. Akademie je blbost. Piloťák je blbost. Jen prachy jsou důležitý. Prachy. Chechtáky."
"Nejdůležitější je kejhák!" zavřískl Jindra. Vklouzl do pilotního křesla a přitáhl ovládací páku plazmových motorů. Bořek a Kuba se přestali rvát a skočili po něm.
"Nesahejte na mě! Nastavím plný tah a celá kraksna se rozpadne na kusy!"
Jediným hmatem sáhl Kuba po páce hlavního spínače. Tenké lanko plomby se napnulo. Bořek ustoupil až k operám meteorické clony. Ofélie planula stříbřitým svitem na obrazovce. Třpytivé kuličky se na chvilku zastavily a pak se zvolna začaly stěhovat ku středu pavučiny. Posádka avie užasle pozorovala, jak se ve středu neurčité struktury Ofélie rýsuje stále zřetelnější tvar. Nejdříve to byl oválný bílý obláček kovových bodů, pak houstl, živočišně se chvěl a protahoval se do stran.
"Co je to?"
Zdálo se, že stříbrný ovál uprostřed pukl. Utvořila se v něm štěrbina, černočerná štěrbina, nejdříve vlasově tenká, rychle se rozšiřovala, až...
"Je to oko! Ofélie se na nás dívá!" zvolal Kuba.
"Ticho na palubě!" ozval se Kafemlejnek. Všichni tři se lekli. Stařík promluvil dunivým hlasem lodního zvonu. "Co se stane s naší lodí, Ofélie? Co s námi uděláš, když přijdeme blíž?"
"Konečně mluvíš jako muž!" zajásala Ofélie. Její oko radostně planulo. Kuba mimoděk pohlédl na displej dálkoměru. Oko bylo osmdesát kilometrů široké.
"Co udělám? Uspořádáme svatbu, drahoušku. Neslyšel jsi, že tě miluju?"
"Co bude s posádkou lodi?"
"S těmi... kyslík, vodík, uhlík, dusík? Fuj! Ty vyplivnu, že se ptáš!"
"Nedovolím to, Ofélie! Jako tvůj budoucí manžel to zakazuju. taky mě to k tobě táhne a dlouho to bez tebe už nevydržím. Jestli tomu lidé říkají láska, pak ano, souhlasím, je to láska. Jenže já si nepřeju, aby se těm třem chlapcům něco stalo."
"Co to blábolíš, Kafemlejnku?" křičel Kuba, ale počítač vedl svou.
"Počkej chvilku, Ofélie, já to s nimi vyřídím."

"Kluci..." ozval se Jindra, "to není oko. To jsou ústa."
Než stačili odpovědět, Kafemlejnek se k nim obrátil svým velitelským hlasem.
"Posádko Avie model PX-216, imatrikulační číslo neuvádím, protože je falešné.
Dávám pět minut na nástup do výsadkového člunu. Podle mých výpočtů se za dvaadvacet hodin dostanete do sektoru dvanáct. Vysílám naléhavou depeši hlídkovým lodím Patroly. Pozor, naléhavá depeše všem lodím Patroly. Pozor, naléhavá depeše všem lodím Patroly..."
"Volá na nás policajty!" Bořek přiskočil k ovládacímu panelu počítače, ale žádný spínač nereagoval na jeho dotyky. Táhla se zasekla, senzory zmrtvěly, páky vězely v čepech jako odlité z jediného kusu. Kafemlejnek všechno zablokoval a z pánů diskoplánu se stali nežádoucí pasažéři. "Máte ještě čtyři minuty dvacet sekund," děl počítač lakonicky.
Výsadkový člun se odpoutal od boku diskoplánu už za tři minuty. Dívali se na jeho bok, začernalý dalekými cestami. Jen na několika místech zářily nové pláty, na místech, kde kdysi dopadly meteority. Stará Avie nebyla žádný krasavec.
Výsadkový člun se rychle vzdaloval. Muži mlčeli a ve sluchátkách jim drnčel rozhovor těch dvou.
"Už jsou pryč, Ofélie. Chystej svatbu. Jdu k tobě. Můžeš mi říkat Kafemle-jnku?"
"Ach, jak je to ošklivé jméno. Pro mě jsi Paris. Jen pojd, Paride, moje náruč na tebe čeká!"
Ofélie se usmívala. Viděli, jak zazářily trysky diskoplánu. Rozdychtivělý Kafemlejnek řídil lod k polibku. Viděli, jak se vlákna té netvorné pavučiny chvějí, jak v rozsochách ramen přeskakují dychtivé plameny, jak se ústa otvírají a obnažují zuby plazmových hořáků? Asi neviděl, a kdyby viděl, nedbal by. Patrně by ses domníval, že je to projev horoucí vášně. Neměl s láskou valné zkušenosti. "Trouba, jako každý mužský," poznamenal Bořek.
Oválné těleso diskoplánu se mihlo kolem rtů. Usta se jediným mžikem zaklapla, chapadla tančila na pozadí černé oblohy, záře plazmových plamenů je na chvilku zbarvila červeně a vzápětí se ústa rozpadla na mrak stříbrných krupiček, pavučinová struktura ožila mravenčivým hemžením, nová chapadla namířila do prostoru, energetické výboje šlehaly ve tmách a svazky elektromagnetických vln nesly... co vlastně? Kafemlejnkův smrtelný výkřik? Anebo to byly neartikulo-vané projevy živočišné spokojenosti elektronického netvora? Výsadkový člun prchal, aby byl co nejdál, až se Ofélie vzpamatuje a uvědomí si, že po dobrém obědu přijde vhod nevelký, ale chutný zákusek. "Jsme z toho venku," poznamenal Jindra po třiceti minutách. "Zaplatpánbůh. Ta potvora by nás určitě taky sežrala."
"Jsme z toho venku? Jak se to vezme," odpověděl Bořek. "Ted nás sežerou kluci z Patroly."
"Vědecká senzace to ale bude prvotřídní," podotkl Kuba. Pravdu měli všichni tři.